

Єгоров В.О.,

кандидат економічних наук,
доцент кафедри економічної теорії
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

РЕСУРСИ ФІНАНСОВОЇ СИСТЕМИ І СТРАТЕГІЯ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ

Розглянуто взаємозв'язок між стратегічними завданнями економічного зростання й використовуваними ресурсами фінансової системи. Ресурси фінансової системи досліджуються як сукупність пов'язаних між собою складових: власне фінансових ресурсів (грошових фондів основних макроекономічних суб'єктів), фінансової політики та організаційно-управлінських чинників. Сформульовано рекомендації щодо кращого використання ресурсів фінансової системи в контексті особливостей сучасної народногосподарської практики в Україні.

This article examines interdependence between strategic tasks of economic growth and applied resources of financial system. Resources of financial system are investigated as a scope of interconnected elements, including financial resources themselves (monetary funds accumulated by the main macroeconomic participants), financial policy, organizational and managerial factors. Recommendations on more effective use of some resources are formulated in the context of specific problems of Ukrainian economic development.

Загальною тенденцією сучасного суспільного розвитку є підвищення ролі фінансів у механізмі державного регулювання економіки. Пряме управління державними фінансами, непрямий вплив на формування фінансів підприємств та забезпечення нормальних організаційно-законодавчих умов акумуляції й використання грошових ресурсів населення утворюють систему фінансового управління, що визначає ефективність відтворювального процесу. В умовах інтернаціоналізації та глобалізації виробництва, поширення сучасних комунікаційних та інформаційних технологій фінанси стають найбільш рухливим економічним ресурсом, що визначає динаміку й результати виробничої діяльності. Вони містять потужний потенціал оперативного впливу на господарську ситуацію відповідно до швидких змін кон'юнктури національного та світового ринків. Підвищенню значення фінансів сприяє посилення соціальної орієнтованості сучасної змішаної економіки, що об'єктивно ускладнює механізм перерозподілу грошових ресурсів через державний бюджет, веде до збільшення обсягу цих ресурсів. Навіть відносно короткий період сталого розвитку економіки сучасної України виявив відповідну тенденцію. Якщо з 2003-го по 2006 рік валовий внутрішній продукт країни зріс у 2,01 разу (з 267344 млн грн до 537667 млн грн), то за цей же період доходи зведеного бюджету зросли у 2,28 разу (з 75285,8 млн грн до 171811,5 млн грн), а доходи державного бюджету — у 2,42 разу (з 55076,9 млн грн до 133521,7 млн грн)¹.

¹ Основні показники економічного та соціального розвитку України. — Офіційний сайт Міністерства фінансів України //www.minfin.gov.ua

Систему фінансових ресурсів доцільно розглядати і як важливий стратегічний інструмент соціально-економічного розвитку, якщо мати на увазі масштаби, глибину та інерційність її впливу на результати суспільного виробництва і споживання. По-перше, поточні пропорції розподілу фінансових ресурсів між сферами, галузями, територіями та суб'єктами господарської діяльності, сформовані зусиллями діючого уряду на чинній законодавчій базі, мають віддалений вплив на пропорції та ефективність суспільного виробництва в середньо- та довгостроковій перспективі. По-друге, майже всі основні засоби державного фінансового регулювання збільшують масштаб економіки через ефект мультиплікації, притаманний дії фінансових чинників (наприклад: у сфері фіскальної політики збільшення/зменшення податків або державних витрат спричиняє ще відчутніші зміни національного доходу; у сфері грошово-кредитної політики збільшення/зменшення грошової бази, норми резервування, обсягу пропозиції грошей “запускає” механізм грошового, кредитного та депозитного мультиплікаторів). По-третє, характеристики й особливості сформованого механізму фінансового регулювання впливають на пропорції споживання, заощадження та інвестування, визначаючи граничну схильність макроекономічних суб'єктів до відтворення цих функцій у наступні роки.

Щоб оцінити, наскільки ефективно в Україні використовуються ресурси фінансової системи для розв'язання стратегічних завдань економічного розвитку, необхідно проаналізувати відповідність практики застосування цих ресурсів офіційно декларованим цілям стратегії.

Потреба у перегляді економічної стратегії в Україні виникла разом із переходом до якісно нового етапу розвитку на початку 2000-х років. У результаті соціально-економічної стабілізації національне господарство досягло позитивної динаміки основних макроекономічних показників. Були здійснені, хоча й у досить суперечливій, а інколи — в деструктивній формі, базові завдання транзитивного етапу: сформувався приватний сектор економіки і базова ринкова інфраструктура, відбувалося реформування державного сектору економіки, здійснювалася лібералізація державного регулювання. Розвиток позитивних тенденцій, як і нейтралізація негативних кризових явищ, потребували цілісної загальнодержавної стратегічної програми, яка б спиралася на набутий досвід непослідовних реформ 90-х років, чітко окреслювала ресурсний потенціал національного господарства і конкретизувала пріоритети, цілі та напрями соціально-економічного розвитку в найближчі 10—15 років².

Усвідомлення актуальності вироблення стратегії всіма гілками влади привело до оприлюднення протягом кількох наступних років низки стратегічних документів, які радше конкурували між собою, ніж утворювали цілісну програму з однозначними стратегічними орієнтирами. Проте спільною для всіх документів була їх спрямованість на економічне зростання. У перших документах цього періоду

---

² *Лукінов І.* До питання про концепцію і модель сучасного економічного розвитку України // *Економіка України.* — 2001. — № 6. — С. 4—5.

горизонт стратегічного планування залишався досить обмеженим — до п'яти років³. У президентському, як і в урядовому варіанті програми, схваленому Верховною Радою України 6 квітня 2000 року, визначалося кілька базових стратегічних пріоритетів у сфері соціально-економічного розвитку на наступні роки. Ставилося завдання підвищення конкурентоспроможності національної економіки за рахунок досягнення середньорічних темпів приросту ВВП на рівні 6—7 %, а також — стимулювання якісних результатів виробництва за рахунок науково-технічного прогресу і впровадження інноваційної моделі економічного зростання. Особлива увага фокусувалася на вдосконаленні відносин в енергетичній сфері та проведеної ефективної аграрної політики. Найважливішим орієнтиром стратегії ставала соціальна сфера, де необхідно було прискореними темпами ліквідувати штучне заниження вартості робочої сили, якісно перебудувати політику доходів населення, підвищити реальний рівень оплати праці та соціального забезпечення. Визначався конкретний вектор інтеграційних процесів України у напрямі Європейського Союзу⁴.

Реальна ресурсна база розв'язання цих стратегічних завдань і особливо система фінансових ресурсів характеризувалися відносною обмеженістю, що звужувало рамки можливої практичної реалізації задекларованих цілей. Фінансовій системі залишалися притаманними риси перехідної економіки: низька капіталізація банківської системи і фондового ринку по відношенню до обсягу ВВП, нерозвиненість інституціональної структури фінансового ринку (зокрема в частині створення і функціонування небанківських фінансових посередників), відсутність надійних інструментів у населення для заощадження або інвестування, непрозорість і незбалансованість системи державного оподаткування, непослідовність реформ у сфері соціального та пенсійного забезпечення.

Нерозвиненість інфраструктури фінансового ринку доповнювалася недосконалістю основних механізмів фінансового управління як на державному рівні, так і на рівні окремих підприємств. Методи формування фінансових ресурсів, їх розподілу й використання залишалися суперечливими та недостатньо ефективними внаслідок ускладненої управлінської структури і процедур у державному апараті, незбалансованості численних податків, значної тіньової економіки. Економічна ситуація доводила, що ефективне використання потенціалу фінансів залежить не лише від обсягів грошових фондів, що формуються, а й від практичної обґрунтованості і послідовності управлінських методів та рішень. А отже, категорію фінансових ресурсів при розробці і здійсненні економічної стратегії треба розглядати в ширшому плані — як систему матеріальних і нематеріальних чинників. У такому розумінні доцільніше вести мову про ресурси фінансової системи, елементами якої є, принаймні, такі складники: грошові фонди в системі державних і недержавних фінансів, потенціал організаційно-управлінських від-

---

³ Україна: поступ у XXI століття. Стратегія економічного та соціального розвитку на 2000—2004 роки // Урядовий кур'єр. — 2000. — № 34. — 23 лют.

⁴ Офіційний сайт Кабінету Міністрів України // www.kmu.gov.ua

носин фінансової сфери, фінансова політика й методи фінансового управління. Їх взаємозв'язок можна представити схемою (рис.).

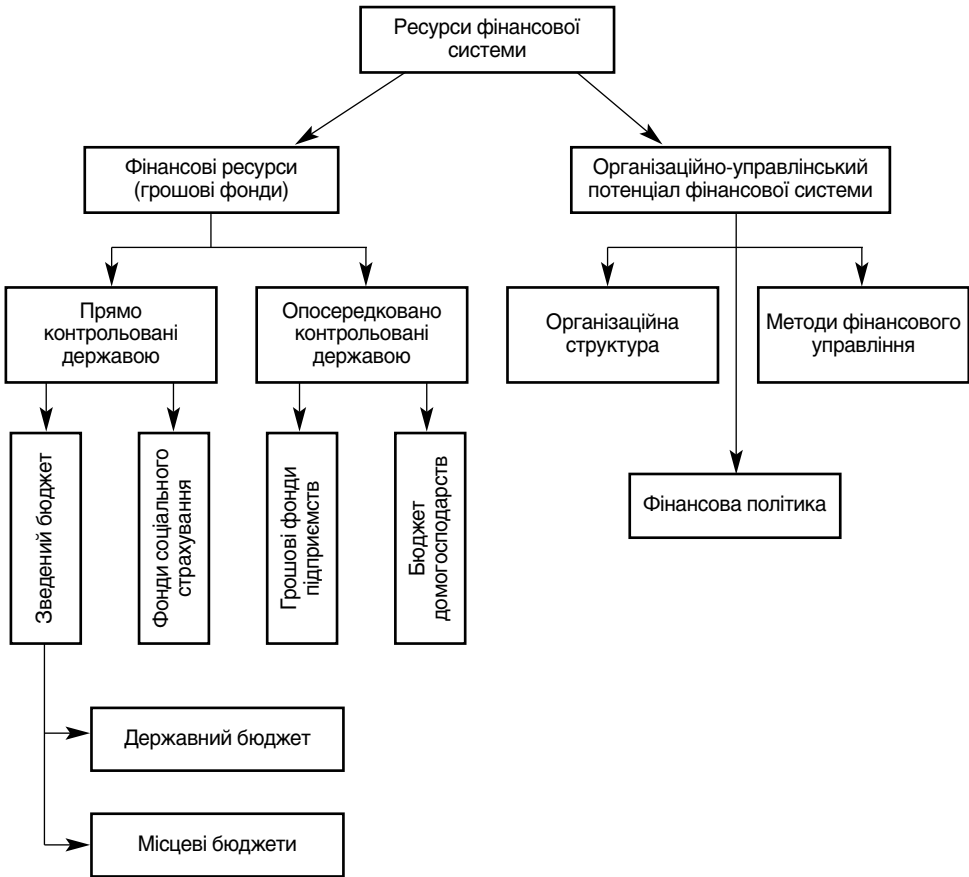

Рис. Структура ресурсів фінансової системи, що мають стратегічне значення для економічного розвитку

Варто зазначити, що грошові фонди як уречевлена частина ресурсів фінансової системи в своєму конкретному обсязі визначають кількісний потенціал фінансів щодо обслуговування народного господарського обороту. Організаційно-управлінські чинники забезпечують рух грошових фондів, створюючи умови їх розподілу й перерозподілу між господарськими суб'єктами, сферами діяльності та відповідно до визначених пріоритетів економічної політики, очікуваних пропорцій нагромадження (інвестування) і споживання. Специфічні характеристики організаційної структури управління фінансами, відповідні методи управління і особливості фінансової політики визначають якісні характеристики функціонування фінансової системи, а отже — її суспільну “продуктивну силу”.

Піднесення економіки України упродовж 2000—2006 років (із деяким зниженням показників у 2005 році) об'єктивно збільшувало ресурсний потенціал економічного зростання і можливості впливу фінансової системи на загальні макроекономічні результати, про що свідчать дані таблиці 1.

Таблиця 1. Динаміка основних фінансових ресурсів в Україні в 2003—2006 роках

№ з/п	Показники	2003 рік	2004 рік	2005 рік	2006 рік
1	Валовий внутрішній продукт, млн грн	267344	345113	424741	537667
2	Темпи зростання реального ВВП, %	109,6	112,1	102,7	107,1
3	Доходи зведеного бюджету, млн грн у % до ВВП	75285,8 28,2	91529,4 26,5	134183,2 30,4	171811,5 31,96
4	Темпи зростання доходів зведеного бюджету, %	1,21	1,22	1,47	1,28
5	Фінансові результати підприємств, млн грн	19643,3	44578,4	64370,8	76253,4
6	Темпи зростання фінансових результатів підприємств, %	134,2	в 2,3 разу	144,4	118,5
7	Номінальні доходи населення, млн грн	215672	274241	381404	479309
8	Темпи зростання номінальних доходів населення, %	116,5	127,2	139,1	125,7
9	Реальні доходи з урахуванням зміни цін, %	109,1	119,6	123,9	113,4

Джерела: дані Держкомстату України, Мінфіну України, розрахунки автора.

Дані таблиці 1 свідчать, що протягом останніх чотирьох років формування фінансових ресурсів основних макроекономічних суб'єктів характеризувалося позитивною динамікою. Цьому сприяли порівняно високі темпи зростання ВВП, вартісний вираз якого подвоївся лише за 4 роки (з 267344 млн грн у 2003 році до 537667 млн грн у 2006 році). Фінансові ресурси держави у вигляді доходів зведеного бюджету зростали, як зазначалося, навіть більш високими темпами. В результаті відбулося відносне збільшення частини вартості ВВП, що акумулювалася в дохідній частині бюджету. У 2006 році цей показник досяг 31,96 %, тоді як у 2003-му він становив лише 28,2 %.

Показник фінансових результатів підприємств до оподаткування за 4 роки зріс майже учетверо і 2006 року становив 76253,4 млн грн. Зміцнення власної фінансової бази підприємств сприяло розширенню можливостей нагромадження за рахунок прибутку, а також збільшувало загальну податкову базу в економіці.

Стрімко підвищувалися номінальні доходи населення, рівень яких 2006 року досяг майже півтрильйона гривень. Проте позитивний за своїм економічним змістом процес супроводжувався неоднозначними макроекономічними наслідками.

Незважаючи на швидкий приріст фінансових ресурсів основних макроекономічних суб'єктів підвищувався ризик деформації декларованої стратегічної моделі економічного розвитку. Головна загроза полягає у підміні інноваційно-інвестиційної спрямованості економічного розвитку прискореним "підтягуванням" соціальних стандартів життєдіяльності населення із залученням обсягу фінансових ресурсів більшого за той, що відповідає поточним можливостям економіки. У цьому разі ми маємо справу із невідповідним використанням організаційно-управлінських ресурсів

фінансової системи, зокрема із відхиленнями фінансової політики і незадовільним застосуванням на практиці методів фінансового управління. Адже головним інструментом перерозподілу фінансових ресурсів на користь соціальних виплат і надмірного фінансування споживання стають видатки держбюджету. За один 2005 рік видатки бюджету за рахунок практично лише цього чинника збільшилися з 29,7 % до 33,4 % до ВВП, тобто майже на 4 % до ВВП. Визначальною складовою такого збільшення стало швидке зростання фонду заробітної плати в державному секторі та особливо пенсійних витрат. Витрати зведеного бюджету 2005 року за статтею “соціальний захист та соціальне забезпечення” більше ніж удвічі перевищили такий показник 2004 року (відповідно: 39940,2 млн грн і 19310,5 млн грн)⁵.

Водночас останніми роками виразно окреслилася тенденція до зменшення видатків на державні капіталовкладення. Їх обсяг зменшився з 6 % ВВП у 2004 році до трохи більш як 4 % ВВП в останні два роки. Дещо оптимістичніше виглядала динаміка загальних інвестицій в основний капітал. Відповідні показники коливались у межах від 19,1 % ВВП у 2003 році до 23,3 % в 2006 році⁶.

Стратегічні загрози, які несе в собі поглиблення зазначених тенденцій, пов'язані із небажаними структурними зрушеннями. Окреслимо ці загрози:

1. “Консервується” застарілий технологічний базис національної економіки, її сировинна спеціалізація і затратний характер. У середньостроковій перспективі результатом може стати відносне скорочення ресурсів на цілі нагромадження й модернізацію виробництва, а як наслідок — затухаюча динаміка економічного зростання.

2. Збільшується навантаження на видаткову частину державного бюджету в умовах необхідності підтримання завищених соціальних стандартів. Невиправдані темпи підвищення мінімальної заробітної плати та пенсій роблять баланси відповідних фондів від’ємними, що потребує додаткових коштів для їх покриття. Так, у 2005 році держава змушена була покривати дефіцит пенсійного фонду із коштів бюджету, що суперечить економічній логіці і відволікає фінансові ресурси, веде до збільшення бюджетного дефіциту.

3. Втрачається відповідність у темпах зростання споживання і темпах зростання національного виробництва, що є досить критичним для розвитку внутрішнього ринку. Підтримання рівноваги сукупного попиту і сукупної пропозиції в такій ситуації забезпечується додатковим імпортом товарів та послуг, а при штучному обмеженні імпорту загрожує зростанням цін і розкручуванням інфляційної спіралі. Супутнім наслідком стають “роздування” торгівлі і банківських послуг, загрозові обсяги споживчого кредиту і заборгованості населення перед банками.

4. Зростання обсягу зовнішніх запозичень як на державному, так і на корпоративному рівнях збільшує залежність національної економіки від зовнішньоекономічних чинників, відволікає значні фінансові ресурси на покриття боргу замість їхнього використання на цілі розвитку національного виробництва.

---

⁵ Статистичний щорічник України за 2005 рік. — К.: Консультант, 2006. — с. 53.

⁶ Основні показники економічного та соціального розвитку України. — Офіційний сайт Міністерства фінансів України //www.minfin.gov.ua

Варто наголосити, що виправлення економічної ситуації не вирішується простим перерозподілом фінансових ресурсів зі сфери споживання до сфери інвестування. Оптимізація державних витрат шляхом відмови від невиправданого форсування розвитку соціально-споживчої сфери на користь збільшення обсягу капітальних витрат є необхідним, але — першим і найбільш очевидним заходом фінансової політики. Посилення впливу фінансової системи на забезпечення стратегічних пріоритетів економічного розвитку пов'язане із якісною структурою державних капіталовкладень, їх цільовою спрямованістю. Держава має сфокусувати капітальні інвестиції на формуванні загальних умов використання основних чинників економічного зростання. Найбільш актуальними напрямками капіталовкладень залишаються інвестиції в розвиток базової інфраструктури матеріального виробництва, в модернізацію основного капіталу та прискорений розвиток інноваційних галузей, в якісні зміни людського капіталу і чинників, що зумовлюють продуктивність праці.

Натомість останні півтора десятиліття увага держави концентрувалася на фінансуванні стабілізаційних і ринкових заходів, метою яких було скоріше збереження нагромадженого виробничого потенціалу, пристосування його для функціонування в умовах конкурентних засад економіки. Оновлення основного капіталу підприємств підмінялося «капітальними трансфертами підприємствам», які за своїм економічним змістом були завуальованими субсидіями виробникам і питома вага яких в обсягу державних капіталовкладень досягала половини.

Широкі можливості модернізації основного капіталу мають самі господарюючі суб'єкти. З огляду на це безперечно позитивною є стійка тенденція до збільшення абсолютного обсягу інвестицій в основний капітал за рахунок власних коштів підприємств. Їх вартісний вираз зріс із 16198 млн грн 2000 року до 53424 млн грн 2005-го, тобто більш ніж утричі. Середньорічний темп приросту коливався від 12 % до 73 %. При цьому змінювалося співвідношення між власними і залученими коштами, що використовувалися підприємствами на цілі інвестування. У загальній структурі інвестицій в основний капітал за ті ж роки частка власних коштів підприємств зменшилася з 68,6 % до 57,4 %, а частка кредитів банків та інших позик збільшилася з 1,7 % до 14,8 %⁷.

Неможливість повного заміщення державних капіталовкладень інвестиціями підприємств у змішаній економіці є цілком очевидною. Це пов'язано, насамперед, із об'єктивною природою державного регулювання економіки, в основі якого лежить інтерес суспільного розвитку й відповідні загальні цілі, відмінні від інтересів і цілей окремих господарюючих суб'єктів. Саме держава (в особі уповноважених органів виконавчої влади, господарського управління, науково-дослідних установ) узагальнює довгострокові цілі суспільного розвитку в стратегічному плані, визначає кількісні параметри їх реалізації і окреслює обсяг ресурсів, які треба мобілізувати для досягнення намічених результатів.

---

⁷ Статистичний щорічник України за 2005 рік. — К.: Консультант, 2006. — с. 205.

Про основні сфери, розвиток яких у десятирічній перспективі має забезпечити українська держава, і потрібний обсяг фінансових ресурсів дають уявлення розрахунки Світового банку⁸ (табл. 2).

Таблиця 2. Прогнозований обсяг і напрями державних капіталовкладень в Україні в 2006—2015 роках

№ з/п	Сектор економіки/сфера капіталовкладень	Обсяг інвестицій, млрд USD
1	Енергетика	30
2	Транспорт	5
3	Житлово-комунальне господарство	14
4	Сільське господарство і земельна реформа	9
5	Охорона здоров'я, освіта, соціальний захист	6,5
6	Захист навколишнього середовища	15
7	Підтримка ринкових інститутів	4
8	Інші програми	16,5
9	Разом:	100

Як бачимо, потреба держави у фінансових ресурсах на розв'язання базових загальних завдань протягом наступних 10 років може становити суму, еквівалентну 100 мільярдам доларів США. Прогнозоване підвищення навантаження на фінансову сферу актуалізує виявлення і використання протягом наступного стратегічного періоду дієвих резервів у самій фінансовій системі, зокрема в площині вдосконалення фіскального механізму. Розглянемо кілька потенційних джерел ефективнішого використання ресурсів фінансової системи.

Важливим резервом залишається *перерозподіл ресурсів між видатковими статтями бюджету та відмова від фінансування частини загальнодержавних програм*, не пов'язаних зі стратегічними пріоритетами. Необхідно зупинити негативну тенденцію зростання сукупних державних витрат по відношенню до ВВП, які останніми роками перевищили позначку 40 %. Тим більше, що чинники цього зростання не були пов'язані із продуктивними інвестиціями. Вони склалися із збільшення витрат на фонд оплати праці у державному секторі, підвищення мінімальних пенсій та зростання видатків, пов'язаних із соціальним захистом і наданням соціальних пільг.

У середньостроковій перспективі заходами, що можуть компенсувати негативні наслідки такого зростання видатків, можуть бути:

- уповільнення темпів зростання видатків на заробітну плату за оптимізацією і скорочення посад у системі державної служби;
- модернізація системи оплати праці на принципах прозорості та відповідності рівню кваліфікації й відповідальності;
- упорядкування трансфертів, субсидій, будь-яких соціальних пільг у напрямі підвищення їх адресності, цільового призначення та економічної обґрунтованості;

⁸ Створення фіскального простору для економічного зростання. Огляд державних фінансів України // Документ Світового банку (Звіт № 36671-UA). — 14 вересня 2006 року. — С. V.

— скасування низки нецільових соціальних програм, зокрема вузькопрофесійного спрямування;

— створення інституційної та адміністративної бази для запровадження другого (обов'язкове страхування) та третього (добровільне страхування) рівнів пенсійної системи. Реалізація урядової Стратегії розвитку пенсійної системи для оздоровлення її фінансового стану.

Кращому використанню ресурсів фінансової системи сприятиме також *утримання рівня державного боргу в межах 20—25 % до обсягу ВВП*. Досягнутий останніми роками комфортний для економіки рівень державного боргу може бути порушеним у результаті відходу від політики стримування нових запозичень, яку більш-менш послідовно проводили всі уряди після 1999 року. Потенційні загрози збільшення боргу реально існують і можуть бути реалізованими за певних політичних та соціально-економічних умов. Зокрема, можливість збільшення запозичень зберігається в разі підтримання невиправдано високих видатків, орієнтованих на споживання, при відносному дефіциті коштів на інвестиційні потреби. Інший негативний сценарій пов'язаний із можливим прийняттям рішення щодо погашення втрачених заощаджень населення в колишньому Ощадбанку СРСР, які є опосередкованими умовними зобов'язаннями і, за підрахунками експертів, становлять близько 30 % ВВП.

Негативною за фіскальними і ринковими наслідками є практика державної фінансової підтримки неефективних підприємств та окремих галузей. Особливо *обтяжливими для бюджету залишаються податкові пільги та субсидії* в сільському господарстві. Запроваджені як тимчасові для підтримання сільськогосподарського виробника, вони не скорочувалися з 2000 року, а навпаки — зростали і 2006 року становили понад 1 % від ВВП. Чинником прихованих податкових витрат держбюджету в цій сфері є особливий режим з ПДВ, запроваджений для виробників молочної та м'ясної продукції, для закупівлі матеріально-технічних ресурсів сільськогосподарськими виробниками, для підтримки тваринництва (нульова ставка або повернення на рахунок виробників сільськогосподарської продукції для цільового використання). В енергетиці після 2003 року відбулося значне скорочення пільг, що надаються державою, та їх обсяг залишається відчутним для бюджету. Потребує перегляду система податкових пільг у фармацевтичній та автомобільній галузях, а також — у сфері землекористування. Поступове скорочення до критично необхідного рівня практики субсидій і пільг потребує чіткого середньострокового плану і має узгоджуватися із розв'язанням двох інших завдань: створенням нормальних ринкових засад діяльності економічно конкурентоспроможних виробників та забезпеченням цільового використання вивільнених фінансових ресурсів для економічного зростання.

Удосконалення системи оподаткування треба розглядати і в широкому контексті підвищення віддачі від організації фінансового управління національним господарством. Зміст актуальних завдань у сфері оподаткування і послідовність їх розв'язання є предметом перманентних довготривалих дискусій між усіма зацікавленими сторонами — законодавцями, державними урядовцями, вченими й підприємцями. Останнім часом увага до цієї одвічної теми зросла у зв'язку із роз-

робкою нового податкового кодексу. Та практичні зрушення відбуваються досить повільно. Ключовими заходами, які необхідно здійснювати, залишаються:

- визначення й закріплення довгострокових незмінних принципів податкової політики;
- оптимізація системи й рівня податків з огляду на визначені пріоритетні чинники і концепцію економічного зростання;
- формування ефективної системи адміністрування податків та її організаційне закріплення;
- посилення контролю за дотриманням податкової дисципліни;
- розширення податкової бази і забезпечення її відтворення за допомогою системи економічних та адміністративних методів.

В організаційно-управлінській площині лежить завдання *створення більш дієвого механізму узгодження окремих бюджетів капітальних витрат із задекларованими стратегічними пріоритетами та зведеним бюджетом, а також — їх координації між собою на стадії планування та виконання*. Формуватися такий механізм повинен навколо постійно діючого координаційного органу із представників міністерств, які забезпечують загальне господарське управління, — Міністерства економіки, Міністерства фінансів, Міністерства промислової політики. До повноважень координаційного органу слід віднести експертизу стратегічних програм (прогнозів) економічного розвитку, стратегічний аналіз ресурсної бази і надання Кабінету Міністрів офіційних висновків щодо її відповідності задекларованим стратегічним цілям. У своїй діяльності координаційний орган спирається на спеціальні проектні групи міністерств і відомств. Останні формуються для управління галузевими (міжгалузевими) програмами (проектами) капіталовкладень і контролю за витрачанням коштів відповідних бюджетів.

Координаційний орган здійснює такі функції:

- планування агрегованих галузевих проектних завдань і бюджетів у відповідності із визначеною стратегією капіталовкладень;
- оцінку лімітів капітальних і поточних витрат, використання матеріальних і нематеріальних активів у рамках галузевих проектів капіталовкладень;
- оцінку галузевих проектів з точки зору їх відповідності довгостроковим галузевим стратегіям, а також — з огляду на потенційні вигоди і неявні втрати;
- моніторинг виконання бюджетів галузевих програм капіталовкладень у зіставленні з реальними результатами виконання проекту, оцінку продуктивності інвестицій та обсягу фактично створених активів (особливо на завершальній стадії проекту);
- забезпечує реєстрацію, накопичення та систематизацію інформації про введення в дію капітальних активів (механізм треба створювати).

Рациональне використання ресурсів фінансової системи є об'єктивною допомогою забезпечення стратегічних завдань держави щодо економічного зростання. Важливо, щоб застосування наявного ресурсного потенціалу було системним, спиралося на адекватний організаційно-управлінський механізм і враховувало конкретні завдання і можливості поточного періоду.